

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΗΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)  
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-  
μνην δραχ. 55. Τριμηνίη δραχ. 30.

ΚΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσεια διατριμ. 50,  
Αμερικῆς δολλάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γέ-  
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλια 10.  
Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἠναλόγως

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

## Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-  
μαὶ ἐρχίζουσι τὴν 1ην οἰαδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρκάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 3 Ἀπριλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 18

## ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΣΙΔΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἄλλὰ οὔτε τὸ συλλογιζόταν πιὰ. Γιατί, δυστυχῶς, εἶχε ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμῃ : νὰ κοιτάξῃ πῶς νὰ σωθῇ.

Ὁ Δουμποδάνος κι' ὁ Σαϊζάνης ἀκουσαν ἐκεῖνο τὸν κρότο, δὲν εἶδαν τὸν Μάριο κοντὰ τους, κατὰλαβαν τί θὰ εἶχε συμβεῖ. Ἔτρεξαν στῆ δεξαμενὴ—καὶ τί νὰ ἰδοῦν!

Ἐνα Μάριο χωμένο στὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς ὡς τὸ λαμό μόνον τὸ κεφάλι του ἐξεῖχε.

— Μπαρ Μάριο ! τί χάλια εἶν' αὐτὰ !

— Ἀφήστε τώρα τὰ λόγια μόνον βοηθήστε νὰ βγῶ ἀπὸ δω-μέσα, κι' ὕστερα... μού λέτε ὅ,τι θέλετε.

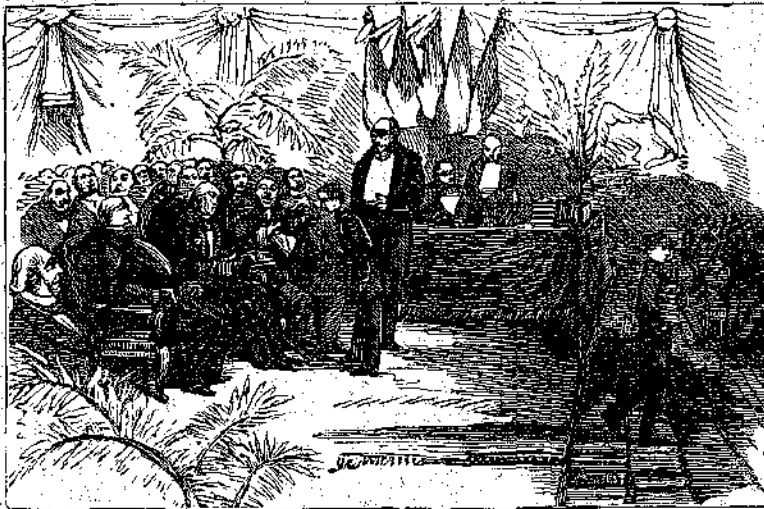
Μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκαλό. Ἄν τοῦ ἔδιναν τὰ χέρια τους νὰ πιασθῇ, κινδύνευαν νὰ πέσουν κι' ἐκεῖνοι στὸ νερὸ χωρὶς νὰ βγῇ ὁ Μάριος. Ἐδτυχῶς ὁ Δουμποδάνος εἶχε μιὰ καλὴ ἰδέα : ἔφερε μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα.

τὴν ἔρριξε στῆ δεξαμενὴ, τὴ στήριξε στὰ χεῖλη τῆς, κι' ἔτσι ὁ ἐπιγυμμένος κατάφερε νὰ πιασθῇ, ἀνεβῆ καὶ νὰ βγῇ ἔξω, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἔχη πιάσῃ οὔτε ἕνα μικρὸ φαράκι.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε ὁ Δουμποδάνος, πάμε στὸν πύργο νὰλλάξῃς μὴν κρυψίσης. Τὰ λουτρά μὲ τὰ ροῦχα καὶ μὲ τὰ παπούτσια δὲν ὠφελοῦν.

— Ὅχι, ὄχι ! φώναξε ὁ Μάριος. Δὲν θέλω νὰ γίνω ρεζίλι ! Τί θὰ ποῦν οἱ γονεῖς σου νὰ μὲ ἰδοῦν παππὶ ! Ὅ,θὰ μείνω ἔδω καὶ αἰεὶ θὰ πάτε νὰ μὸς φέρετε νὰλλάξω.

Τί νὰ κάμουν ; Πῆγαν στὸν πύργο κλεφτὰ, πῆραν μὲ τρόπο μιὰ ἀλλαξιά ἀσπρόρρουχα καὶ μιὰ φορεσιά, καὶ γύρισαν στὸ Μάριο, ποῦ πέταξε γρήγορα τὰ βρεμμένα ἀπὸ πάνω του καὶ φέρεσε τὰ στεγνά. Ἔτσι ἐνόμιζε πῶς οἱ γονεῖς τοῦ Δουμποδάνου δὲν θὰ μάθαιναν τίποτα. Ὁ Λεωνίδας ὁμως, κρυφὰ, τοὺς τὰ εἶπε ἅλα, γιὰτί



«Καὶ ἦλθε ἡ ἡμέρα τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων»

σὰν καλὸ παιδί εἶχε τὴ συνήθεια νὰ λέγῃ στοὺς γονεῖς του ὅ,τι συνέβαινε.

Ἄλλὰ κι' αὐτοὶ, εὐγενεῖς ἄνθρωποι, δὲν εἶδεισαν καμμιά ἀπορία δταν εἶδαν τὸ Μάριο μὲ ἄλλα ροῦχα. Γιὰ νὰ μὴ ντραπῇ, ὁ φίλος τοῦ γιου τους, ἔκαμαν πᾶς δὲν ἔμαθαν καὶ δὲν κατὰλαβαν τίποτα.

### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐξετάσεις καὶ διακοπῆς

Οἱ τρεῖς φίλοι γύρισαν ἑξάλαμπρα στὸ Λύκειο καὶ μὲ μεγάλη τους χαρὰ ξανακίδαν, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἡμέρες,

τὸν Μοντανῆ, ποῦ εἶχε περάσει τίς διακοπῆς τοῦ Πάσχα στὸ σπίτι του. Τοῦ διηγῆθησαν τὰ συμβάντα τους στὸν πύργο τοῦ Δουμποδάνου, κι' ὁ Μοντανῆς εἶπε τότε στὸ Μάριο :

— Φίλε μου, τώρα εἶναι ἡ σειρὰ μου. Θυμᾶσαι πῶς σὲ παίξαμε κορῶνα ἢ γράμματα καὶ πρῶτος σὲ κέρτισε ὁ Παῦλος καὶ δεύτερος ὁ Λεωνίδας. Ἐγὼ ἦλθα τελευταῖος, ἀλλὰ δὲν μὸς κακοφαίνεται, γιὰτί θὰ σ' ἔχω μαζί μου περισσότερο καιρό.

— Ἀλήθεια, εἶπαν οἱ ἄλλοι δυὸ ὁ Μοντανῆς, ἂν καὶ φάνηκε πῶς ἔχασε στὸ παιχνίδι, ἦταν πῶς τυχερός. Μπορεῖ νὰ σὲ κρατήσῃ στὸ σπίτι του κι' ἔλο τὸ καλοκαίρι.

— Ναί, εἶπε ὁ Μοντανῆς. Μετὰ τίς ἐξετάσεις, θὰ φύγομε μαζί. Καὶ νὰξερὲς τί καλὰ περὶ θὰ σὲ δεχθοῦν στοῦ θειοῦ μου ! Γιατί ἐκεῖ κάτω ἔλοι σὲ γνωρίζουν.

— Πῶς μὲ γνωρίζουν; ἔκαμε ὁ Μάριος.

— Ἀπὸ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Τοὺς ἔγραψα πάντα γιὰ τὸ Μάριο Καπάνη, κι' ὄχι βέβαια κακὰ...

— Ὄ, μετὰ χαρᾶς θὰ ἔλθω μαζί σου, καλὲ μου Μοντανῆ ! Ἐκτός ἂν...

— Τί ἐκτός ἂν ;

— Ἄν μὸς γράφουν οἱ γονεῖς μου νὰ πάω τὸ καλοκαίρι στὸ σπίτι μας.

— Ὅσπε λόγος νὰ γίνεται ! εἶπε ὁ Δουμποδάνος ἂν σοῦ γράφουν οἱ γονεῖς σου νὰ πᾶς, θὰ προτιμήσῃς βέβαια τὴν πατρίδα σου, τὸ σπίτι σου.

— Καὶ μολοῦντι αὐτὸ θὰ μὸς κοστίσῃ, εὐχομαὶ νὰ γίνῃ, ἐπρόσθεσε ὁ Μοντανῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Γεώργιο, εὐχαριστῶ ! εἶπε ὁ Μάριος

σφίγγοντας με συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

Οἱ ἡμέρες πέρνοσαν γρήγορα κι' οἱ φίλοι μας ἐτοιμάζονταν γιὰ τίς θερινὰς ἐξετάσεις. Τίποτα δυσάρεστο δὲν συνέβηκε στὸ μεταξὺ κι' οἱ παλαιοὶ καιράδες μὲ τοὺς ξένους εἶχαν ξεχασθεῖ ὀλωσθῆδου.

Ὅλοι οἱ μαθητὲς μελετοῦσαν μὲ ζήλο καὶ καθένας ἐνειροπολοῦσε νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο γιὰ νὰ χαρῶν οἱ γονεῖς του. Κι' ὁ Μάριος, φυσικά, τὸ ἤθελε πολὺ, κι' ἔλεγε μάλιστα πῶς, ἂν ἔπαιρνε τὸ βραβεῖο, ἔπρεπε νὰ πᾶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ δεῖξῃ στοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ τοῦ ἔσταλναν χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι: Ἀκόμα δὲν τοῦ εἶχαν γράφει τίποτα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πάντα ἕως ὁ Μάριος εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ἔκαναν ἔ, τι μπορούσαν γιὰ νὰ τοῦ οἰκονομήσουν τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ.

Στὸ τελευταῖο τοῦ γράμμα πρὸς τὴ μητέρα του, τῆς ἔλεγε πῶς τὴν εἶχ' ἐπιθυμήσει πολὺ, καθὼς καὶ τὸν πατέρα του. Θὰ τοὺς ξανάβλεπε ἄραγε αὐτὸ τὸ καλοκαίρι; Καὶ μὲ ἀγωνία περιμενε τὴν ἀπάντησιν.

Ἐνα πρωτὶ, μπήκε ἔξαφνα στὴν τάξη ὁ ἐπιστάτης κι' εἶπε δυοτάτα: — Ὁ Μάριος Καπάνης στὸ γραφεῖο τοῦ κ. ἐπιμελητοῦ!

Ἀμέσως ὁ Μάριος σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τὸν ἐπιστάτη. Πηγαίνοντας, ἔλεγε μέσα του: «Τί νὰ μὲ θέλῃ ὁ κ. Τελόριμος; Δὲν ἔκαμα καμμιὰ ἀταξία. Κι' ἔχω καλοὺς βαθμοὺς σὲ ἄλλα...»

Βρήκε τὸν κ. ἐπιμελητὴ στὸ γραφεῖο του νὰ διαβάξῃ σοβαρὸς ἕνα γράμμα. Περιμενε νὰ τὸ τελειώσῃ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Μὲ φώναξατε, κύριε ἐπιμελητά; — Μάλιστα. Ἐχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι σπουδαῖο.

«Τί νὰ ἦταν πάλι αὐτὸ τὸ σπουδαῖο»; συλλογισθήκε μὲ κάποια τρόμος ὁ Μάριος, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ μεγάλη σοβαρότης τοῦ κ. ἐπιμελητῆ.

— Λοιπὸν ἄκουσε, ἐξακολούθησε αὐτός, ἀφοῦ στάθηκε μιά στιγμὴ κοιτάζοντας τὸ Μάριο. Τὸ ξέρεις πῶς ὑπάρχει κάποιο μυστικόν;

— Τί μυστικόν, δὲν καταλαβαίνω... φιδύρισε ὁ Μάριος.

— Θυμᾶσαι τὴν πρώτη-πρῶτη φορὰ πὸς μπήκες σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο;

— Μάλιστα...

— Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔκλεψαν, μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε μέσα γιὰ τὰ διδάκτρα σου;

— Πῶς; τὸ θυμοῦμαι καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!

— Ὁρατα! Θυμᾶσαι ἀκόμα πῶς

παρκαλέσα τὸν κ. διευθυντὴ νὰ σε κρατήσουμε προσωρινά, ἀφοῦ ἔγραψα στὸν πατέρα σου γιὰ τὸ ἀτόχημά σου; καὶ τὴν ἄλλη ἐκεῖνη ἡμέρα ποὺ σε φώναξα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω πῶς διευθετήθηκαν τὰ πράγματα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ ἦσουν τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου;

— Ὁ! αὐτὰ τὰ θυμοῦμαι, κύριε ἐπιμελητά. Καὶ θὰ σὰς εὐγνωμονῶ πάντα, γιὰτὶ σεῖς φροντίσατε γιὰ μένα καὶ σὲ σὰς χρωστῶ τὴν ὑποτροφία μου.

— Στάσου, μὴ βιάζεσαι! Δὲν μοῦ χρωστᾶς ὅσα νομίζεις.

— Πῶς αὐτό;

— Ὅχι. Γιὰτὶ τὴν ὑποτροφία ποὺ ζήτησα γιὰ σένα, δὲν τὴν ἐπέτυχα.

— Ὁ! μὰ τότε πῶς ἔμεινα στὸ Λύκειο; Ποιὸς ἐπλήρωσε τὰ τροφεία μου καὶ τί δίδακτρά μου; Μήπως μὲ κρατήσατε... ἐπὶ πιστώσει; μήπως σὰς ἔγραψε ὁ πατέρας μου πῶς θὰ τὰ πληρώσῃ ἀργότερα;

— Ὅχι, παιδί μου, τίποτα ἀπ' αὐτά! Δὲν σοῦ εἶπα πῶς ὑπάρχει μεταξὺ μας ἕνα μυστικόν; Κι' αὐτὸ τὸ μυστικὸν θὰ σοῦ φανερώσω τώρα. Ἀλλὰ πρόσεξε, μὴ θυμώσης, μὴν τὸ πάρης γιὰ προσβολή. Θὰ πικράνης πολὺ ἕνα φίλο σου ποὺ ὁ ἀγαπᾷ τόσο...

Γιὰτὶ ἐκεῖνος ποὺ θέλησε, μόνος του, αὐθόρμητος, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ κανένας, νὰναλλάθῃ τὰ ἐξοδά σου στὸ Λύκειο, μὲ τὴ συμφωνία μόνο νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸ τὸνομά του, εἶναι ὁ...

— Σταθῆτε, τὸν μαντεύω: φώναξε μὲ μεγάλη συγκίνηση ὁ Μάριος, ποὺ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Ποιὸς εἶναι; Πές τον λοιπὸν ἐσύ.

— Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς!

— Ναί, παιδί μου, τὸν βρήκες. Καὶ γιὰ νὰ τὸν βρῆς, σημαίνει πῶς τὸν θεωροῦσε ἱκανὸ γιὰ μιά τόσο καλὴ καὶ γενναία πράξη. Μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη σου θὰ ἐξοφλήσης τὸ ἠθικόν σου χρέος πρὸς τὸν Μοντανῆ.

«Ὅσο γιὰ τὸ πραγματικὸν χρέος...»

— Ὁ, κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ τὸ πληρώσω! φώναξε ὁ Μάριος ζωηρά.

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε περίλυπος:

— Ἀλλὰ πῶς; Ὁ πατέρας μου δὲν ἔχει... οὔτε ἡ μητέρα μου...

— Ὅσα εἶχαν μοῦ τὰ ἔδωσαν...

— Κι' ἕως; τὸν ἔκοψε ὁ κ. Τελόριμος: κι' αὐτὸ τὸ χρέος εἶναι πληρωμένο.

— Πληρωμένο; καὶ ποιὸς τὸ ἐπλήρωσε;

— Οἱ γονεῖς σου, παιδί μου!

— Οἱ γονεῖς μου; — Καὶ πῶς τὸ ἐμαθάν;

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα σου. Στὴν ἀρχὴ μὲ ρωτοῦσε ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα. Ἐπειτα μοῦ ἔ-

νήγγελλε πῶς ὁ πατέρας σου πούλησε κάποιο κτηματάκι ποὺ εἶχε καὶ πῆρε ἀρκετὰ χρήματα, ἔχι μόνο γιὰ νὰ σοῦ σταῖλῃ; νὰ πᾶς νὰ περάσης τὸ καλοκαίρι μὲ τοὺς γονεῖς σου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ πληρώσῃ στὸ ἐξῆς ἄλλα σου τὰ ἐξοδα στὸ Λύκειο.

— Τί χαρὰ! τί εὐτυχία! φώναξε ἀκράτητος ὁ Μάριος.

— Μὰ στάσου λοιπὸν νὰκούσης καὶ ἄλλα! Ἐξακολούθησε ὁ κ. ἐπιμελητῆς. Ἡ χαρὰ σου ἴσως δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο μεγάλη. Γιὰτὶ ἔμα ἔλαβα ἀπὸ τὴν μητέρα σου τὴν καλὴ αὐτὴ εἰδήσιν. Θεώρησα χρέος μου νὰ γράψω ἀμέσως στοὺς γονεῖς σου πῶς ὁ συμμαθητὴς σου Μοντανῆς ἐπλήρωσε ὡς τώρα στὸ Λύκειο γιὰ σένα...

— Ἐκράματε πολὺ καλά! εἶπε ὁ Μάριος. Καὶ τί σὰς ἔγραψαν;

— Νά, σήμερα ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα... Εἶναι πάλι ἀπὸ τὴ μητέρα σου... Στέλνει στὸ Μοντανῆ τὰ ἀπειλούμενα μὲ τίς πιδ θερμῆς τῆς εὐχαριστίας, ἀλλὰ προσθέτει καὶ κάτι ἄλλο, ἔχι τόσο εὐχάριστο γιὰ σένα...

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ο. ο. καὶ γ. ο. ο.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

### ΚΑΚΗ ΑΡΧΗ

Ὁ Κατῆς μῆς πολιτείας, ὅπως ἐκοιμότανε τὴ νύχτα, ἐνοῦσε πῶς ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὰ γένηα του, ἕνα ποτάκι.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ἀγανακτήσῃ, νὰ νευριάσῃ καὶ νὰ μὴ ξανακλείσῃ μάτι, ὡς τὴν αὐγὴ.

Τότε σηκώθηκε ἀπὸ τὸ στρώμα του, ντύθηκε βιαστικά καὶ τράβηξε γιὰ τὸ καφενεῖο.

Ἐκεῖ ἀνταμώθηκε μὲ φίλους του καὶ στενοχωρημένους τοὺς διηγῆθηκε τὸ νυχτερινόν του περιστατικόν.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ τοῦ εἶπε:

— Θαρρῶ, Κατῆ μου, πῶς δὲν πρέπει νὰ χολοσκάνης γιὰ ἕνα τόσο τιποτένιο πρῶσμα.

Τὸ ποτικὶν πέρασε ποὺ πέρασε πᾶει στὸν ἀγύριστο. Μὴ τὸ συλλογιέσαι καὶ σὺ πιά.

— Ἀμ δὲν εἶναι ὅπως τὸ λές, τζάνεμ. Ἐγὼ ἔχω δικίον νὰ στενοχωριέμαι. Ἐκεῖνο τὸ καταραμένο ἀνοῖξε δρόμο μέσα στὰ γένηα μου κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς δὲ θάχω ἡσυχία. Ὅχι μόνο τὸ ἴδιο θὰ ξαναπεράσῃ, μὰ κοντά του κι' ἄλλα ποτικίκα. Ἐγίνε, βλέπεις, ὡς τώρα τὸ πιδ σπουδαῖο, ἡ κακὴ ἀρχή, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνε νὰ γίνῃ, κι' αὐτὴ ἄερνει πάντα πίσω τῆς τὴ συνήθεια, ποὺ πολὺ δύσκολα κόβεται.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

## ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ — Β'

Ἀγαπητοί μου,

**Σ** ΗΜΕΡΑ συμπληρώνω—γιατί μεσολάβησε ἡ 25 Μαρτίου—τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ ἴσου φυλλαδίου γιὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς Δημοτικῆς. Καὶ συνοψίζω πρῶτα ὅσα σὰς εἶπα ἐκεῖ.

**Α'.**—Σ' ἔλα τὰ ὀνόματα βάζουμε ὀξεία ἢ βαρεῖα. Τὴν περιτωμένην τὴ διατηροῦμε στὰ ρήματα (ἀγαπᾶ, ἀγαπάτε, ἀγαποῦν, μὰ καὶ κοιτᾶ, κοιτᾶτε, κοιτοῦν) καὶ στὰ ὀνόματα ἐκεῖνα μόνο ποὺ διατηρήθηκαν ἀπ' τὴν ἀρχαία μὲ τὸν τύπο τους. Ὡστε: ποιεῖ, γούρι, ἀλλὰ αἶμα, εἶμα, φῶς. (Τὸ πρᾶγμα, ποὺ εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος, θέλει βέβαια περιτωμένην ὄχι ὅμως καὶ τὸ παῖμα, ποὺ εἶναι τύπος τῆς δημοτικῆς. Ἔτσι καὶ θαῦμα-θάμα, καῦμα-κάμα κτλ.)

**Β'.**—Χρητικὴ ὀξείωσις δὲν ὑπάρχει. Ὡστε: ὄπισσα, ὀριόσθηκα, ὄπλισμένος, προόδευα, ἔλα μὲ δμικρον.

**Γ'.**—Ἰπογεγραμμένη δὲν ὑπάρχει. Ὡστε: ἐνώ, ἀδης, λησνῆς.

**Δ'.**—Ἰποτακτικὴ δὲν ὑπάρχει. Ὡστε: νὰ ἔχεις, θὰ ἔχει, διὰν θέλεις, καὶ ἔχω γράψει, ἔχεις πει, ἔχει ἔρθει, ἔλα μὲ ἐψίλον γώτα.

**Ε'.**—Τὰ ρηματικά σὲ οντάς, παροξύτονα καὶ προπαροξύτονα, ἔλα μὲ δμικρον: δειχνοτίας, κάνοντις, πετόντις, τραβόντις. Ἔτσι εἶναι τὸ σωστό.

Προσθέτω: Θηλυκὰ τριτόκλιτα σὲ ις-εἰς δὲν ἔχει ἡ δημοτικὴ. Ὁ! αὐτὰ τὰ ἔκαμε πρωτόκλιτα: ἡ βρούση-τῆς βρούσης-οἱ βρούσες ἄρα καὶ ἡ φύση-τῆς φύσης, ἡ πόλη-τῆς πόλης, ἡ κυβέριση κτλ. Μόνο στὸν πληθυντικὸν κρατοῦμε κάποτε τὸν ἀρχαῖον τύπον: οἱ πόλεις, οἱ φύσεις, οἱ κυβερνήσεις.

Ἄς ἴδωμε τώρα τὰ συγκριτικά καὶ τὰ ὑπερθετικά. Ἐπειδὴ, καθὼς εἶπαμε, μακρὰ καὶ βραχέα στὴ δημοτικὴ δὲν ὑπάρχουν, ἔλα τὰ σὲ ὄτερος καὶ ὄτατος πρέπει νὰ γράφονται μὲ δμικρον καὶ ὅπως χειρότερος, μοχθηρότερος, μοχθηρότατος, ἔτσι καὶ στενότερος (ὄχι στενώτερος), στενωτάτος, φοβερότερος, φοβερότατος κτλ. Ἐπίσης, ἔλα τὰ σὲ ὕτερος ἢ ὕτερα μὲ ὕψιλον: πλατύτερος, κοντύτερος, ἀρχύτερος, πρωτύτερος, ἄρα καὶ καλύτερος, καλύτερα (κι' ἔχι καλλύτερος, ἢ καλεύτερος, ἢ καλήτερος καὶ δὲν ἔξρω πῶς ἄλλοιῶς τὸ γράφουν οἱ δασκάλου). Τὸ ἴδιο καὶ τὰ θηλυκὰ ἀφρηγμένα σὲ οσύνη, ἔλα

μὲ δμικρον: δικαιούσνη, καλοσύνη (ὄχι κάλωσύνη) ἀξιοσύνη κτλ. Τὸ που, διὰν εἶναι ἐπίρρημα, θέλει περιτωμένην, ποῦ θὰ πᾶς; ὅταν εἶναι ἀντωνυμία, θέλει ὀξεία: ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα. Ἐπίσης τὸ ποῦ, διὰν εἶναι ἐπίρρημα, περιτωμένην: πῶς εἶπες; διὰν εἶναι σύνδεσμος, ὀξεία: εἶπα πῶς δὲν θέλω. (Στὰ περιτωμένα τῆς δημοτικῆς πρέπει νὰ προστεθοῦν, ἐκτός ἀπὸ τὸ ποῦ καὶ πῶς, τὰ ἐνώ, ἀφοῦ, μοῦ, σοῦ, σεῖς καὶ μερικὰ ἄλλα, ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν πῶς ἔμειναν μὲ τὸν τύπον τους ἀπὸ τὴν ἀρχαία).

Πότε, τώρα, τὰ ἄρθρα τῆς αἰτιατικῆς διατηροῦν τὸ νῆ τους καὶ πότε τὸ χάνουν; Ὅταν ἡ λέξη ἀρχίξῃ ἀπὸ κάπα, πῆ, τᾶ, ἢ ἀπὸ διπλό, ἔτ καὶ ψῆ, τὸ ἄρθρον τῆς διατηρεῖ τὸ νῆ, ὅπως καὶ τῶν λέξεων ποὺ ἀρχίζου ἀπὸ φωνῆεν: τὸν ἔσπερο, τὴν ἔσπερα, τὸν κῆπο, τὴν καρδιά, τὸν πόνο, τὴν πείνα, τὸν τραγο, τὴν τροφή, τὸν ξανθόν, τὸν ψύτη, τὴν ψάδα. Ὅταν ἡ λέξη ἀρχίξῃ ἀπὸ κάθε ἄλλο σύμφωνο, τὸ

ἄρθρον τῆς δὲν παίρνει νῆ: τὸ φίλο, τὴ φίλη, τὴ μάχη, τὸ Νίκο, τὸ βάτο, τὴ γάτα κτλ. (Τὸ αὐτὸ θὰ σὰς ὀδηγῆ. Λέμε ποτὲ τὴν γάτα, τὸν σκύλο; ἢ λέμε τὸ κόπο, τὴ πείνα; Μόνο ἴσως μερικὸι ποὺ τραυλίζουν).

Ὅσο γιὰ τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ θηλυκοῦ ἄρθρου στὸν πληθυντικόν, εἶναι καθιερωμένη: οἱ γυναῖκες, τίς γυναῖκες, οἱ ἐλπίδες, τίς ἐλπίδες. Μόνο οἱ δασκάλου γράφουν ἀκόμα ἢ, τῆς, ἢ τοῖς! Τί γελοῖοι καὶ παράλογοι τύποι!

Αὐτὰ τὰ γενικά. Μένει τώρα ἡ ὀρθογραφία πολλῶν λέξεων τῆς δημοτικῆς, ποὺ δὲν ἔξρει κανένας καλὰ ἀπὸ ποῦ παράγουνται, κι' ἄλλος τίς γράφει ἔτσι κι' ἄλλος ἄλλοιῶς. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τίς ἀραδιάσω ἐδῶ! Ἡ Ἐπιστολὴ μου θὰ γινόταν... Δεξιά. Γιὰ κάθε ἕνα τέτοια ποὺ συναντᾶτε κι' ἀπορεῖτε—ἢ καὶ γιὰ κάθε ἄλλη σας ἀπορία πάνω ῶ αὐτὰ ποῦ σὰς εἶπα—μπορεῖτε νὰ ρωτᾶτε τὴν Διάπλασιν καὶ νὰ σὰς ἀπαντᾶ στὴν Ἀλληλογραφίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

## ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'.

Μεγάλῃ χαρᾷ εἶχε ἡ Ἀσπροῦλα ἐκεῖνες τίς ἡμέρες: Ἐκλώσθησε ταῦ γὰ τῆς κι' ἔβγαλε ἔξη χαριτωμένα κοτοπουλάκια. Μὰ εἶχε καὶ μὴν ὀνηχία: Στὴ φωλιά τῆς βρῆκε μιά μέρα κι' ἕν' αὐγὸ ποὺ δὲν τὸ εἶχε γεννήσει αὐτὴ. Ἦταν μεγάλο καὶ ομοῦρο. Ποιὸς τῆς τὸ εἶχε βάλει; Τί ἦταν αὐτὸ τὸ αὐγόν; Ὡστόσο τὸ κλώσθησε μαζί μὲ τὰ ἄλλα καὶ, μιά μέρα ἀργότερα ἀπὸ τὰ κοτοπουλάκια, βρῆκε ἀπὸ ταῦγδ ἐκεῖνο ἕνα πουλάκι παρᾶξενο, ἀλλοιωτικόν, ποὺ δὲν φαίνονταν καθόλου παιδί τῆς.



τὸ τέρας ποὺ ἔκαμε: Καὶ προσπαθοῦσε, ὅσο μπορούσε νὰ τὸ κοῦβῃ. Τὸ εἶδε ὅμως ἕνα πρωτὶ ἡ κυρὰ-Μακρόλαιμη, ἡ γάλισσα, καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί εἶν' αὐτό; δικό σου εἶναι;..

— Ἐξέρω κι' ἐγὼ τί διάβολος εἶναι! ἀποκοίθηκε ἡ Ἀσπροῦλα. Δικό μου τὸ λέω, ἀφοῦ τὸ κλώσθησα, μὰ βέβαια δὲν εἶναι κοτοπουλάκι. Δὲν μοιάζει μὲ τὰ τέρατα του οὔτε στὰ φτερά, οὔτε στὸ μπίδι καὶ κάνει μιά τόσο ἀλλοιωτικὴ φωνή! Μὴν εἶναι χηνόπουλο;

— Ἄ, μπὰ, μπὰ! ἔκαμε μὲ περιφρόνησιν ἡ Μακρόλαιμη. Οὔτε μῦτη χήνας ἔχει, οὔτε λαιμό. Ἐμένα θὰ μοῦ πῆς;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



### ΠΑΡΑΜΥΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Έπειτα, Γεωγραφία — για τους τόπους τους μακρυνούς, με τους κόκκινους, τους μαύρους, τους κίτρινους ανθρώπους, με τα δάση τ' απέραντα, με τα ποτάμια τ' ατελείωτα, με τα χρυσάφι σκόρπια στα χώματα και στο νερό... Χριστέ και Παναγιά! τότε το μικρό το κελλί, τί θαύματα που είχε! Και πώς όλα τα παιδιά κρέμονταν απ' το παπιά τα χείλια, που σάλευαν, μαζί με τα πυκνά τα γένια του, με τα πυκνόμαλλα σαγόνια... Ο μικρός, δόξος στη γωνιά-γωνιά, άκουγε, με τα μάτια του ανοιχτά και δε μπορούσε, παρά να κάνη κάθε τόσο «ναί», και πάλι «ναί», και «ναί» — κουνώντας το σγουρό του το κεφάλι, για να δείξη πώς όλα τα καταλαβαίνει, σά μεγάλος, και πώς λέξη δεν του ξέφυγε. Κι' έπειτα σχολούσαν και γύριζαν στο σπίτι.

Τώρα, βρόντησαν τα τουφέκια, πέταξαν τα παιδιά απ' τα Γράμματα, σαν τα πουλιά. Τα πέντε, τα πιά μεγάλα — κι' η Μοσκούλα μαζί — πήραν κιάλια και στ' όχθι. Διανοτούφεκα — μα κι' εκείνα ήταν βαριά για τα μικρά τα μπράτσα.

«Όταν πήγε ο μικρούλης και ζήτησε να φυλάξη καραούλι και τον έβαλαν — γιατί είχαν ανάγκη απ' όλες τις ψυχές, — στοχάστηκε πώς έφτασε ο καιρός να κάμει κάτι σπουδαίο. Μιά, δυό, τρεις, παραμόνεψε και, μια φορά, σούρουπο ήταν, του φάνηκε πώς ήρθε ή ώρα. Γλύστρησε απ' τη θέση που φύλαγε, έπεσε στα τέσσερα κι' άρχισε να σέρνεται κατά το χαντάκι που αντίπερά του μαύριζαν οι έχτροι...»

— Τι έκαμες; του φώναξε τότε, ξαφνικά, μέσα του μια φωνή. «Αφησες την θέση σου ανοιχτή; Και τώρα; Απάνω στην άψη του, δεν τ' έχει συλλογιαστή. Τώρα του πήγε ο νους, σαν την αστραπή. «Μωρέ, τί κάνω;» και τ' άχασε...»

«Όποιος αφήνει τη θέση του και φεύγει, έλεγε ο Παπιά Ντόμτος, είναι προδότης».

Μονομιάς, του ήρθαν όμως κι' άλλοι στοχασμοί:

— Μωρ' εγώ πηγαίνω για μεγάλα πράγματα! Τώρα να ιδής!

«Έπειτα σκέφτηκε:

— Και μήπως θ' άργήσω;

«Όμως, άπάνω σ' εκείνη τη σαστιμάρα της στιγμής, παραπάτησε, λιθάκια γλύστρησάν, άνοιξε τη φουχία να πιαστή, το τουφέκι τούπεσε απ' το χέρι — πάει, τον άκουσαν! Τετέλειοται.

Τον άκουσαν, άλήθεια! Γιατί κι' ο έχτρος, βέβαια, είχε κι' εκείνος το «καραούλι» του. Μονομιάς άκουσε ένα λόγο (σά γλώσσα που δεν την κατάλαβε) — φοβέρα ήταν ή βλαστήμα — κι' αντίκρυ του, εκεί δά, μόλις δυό βήματα, μια σπιθα κόκκινη, σαν από τοκμακόπετρα, έπικιζε μπροστά στο φως του και μια βουή τρομαχτική βούιζε σ' ατί του: «Μπάμ!» Κάτι τί, θαρρείς, σ' τον άέρα, τραθήχτηκε πίσω, σά ρουφηξιά!

— Με σκότωσαν! — έπε με το νου του. — Μά, φαίνεται, πώς πριν ή ψυχή πετάξει απ' το κορμί — πριν την ώρα της — το άρματόνι, ξαφνικά, μ' άπίστευτη γρηγοράδα... Κ' ή ίδια ή φωνή, που του μίλησε πιά πριν, ή ίδια πάλι του έκραξε:

— Πέσε χάμω! και το τουφέκι σου!

Τα κατάφερε, και τα δυό... Άδραξε το τουφέκι που τούχε ξεφύγει κι' εξαπλώθηκε κατάχαμα, μονομιάς, εκεί δά που βρισκόταν, έτσι, κοιλιά με χώμα, το κεφάλι μες σ' αγριόχορτα που θρασομνοθούσαν. Το βόλι σφύριζε πάνω απ' το κεφάλι του κι' έφυγε, πέρα. Κι' εκείνος έμεινε, δίχως πνοή, σά νάταν άληθινά νεκρός.

— Έτσι είν' ο θάνατος, έπε πάλι με το νου του.

Μά δεν έχει ο πόλεμος μόνο θάνατο. Έχει και λαθωματιές...

Τι να κάμει τώρα; να κάτση και χάμω. Έτσι θάπρεπε να γίνει, μα ο άλλος βέβαια θάψαχνε να τον πιάσει.

Και δεν περίμενε πολύ. Άκουσε τα ρείκια και τ' αγριόχορτα να τρίζουν — και τότε τούδωσε, στα τέσσερα, σαν τον άγ'ιόγατο... «Μπάμ» δεύτερη τουφεκιά, μακρυνότερη τώρα... μακρυνότερη, ναί, μά! άχ! άχ! αυτή πόνεσε, πονάει... πονάει, δά πάνω στην πλάτη, καιεί και τσούζει — που καλά-καλά; στο πλευρό, στο κόκκαλο;

Πολύ δεν ήθελε να φτάση στα δικά του τα κατατόπια. Τότε, σταμάτησε: έθαλε το χέρι πίσω στην πλάτη — και τόνωνισε που μούσκαψε... Το πρώτο αίμα, το παιδικαίο, τούδρεξε τα δάχτυλα.

— Τα παλληκάρια δεν τα λαθώνουνε στην πλάτη, έλεγε ο Παπιά Ντόμτος. Στην πλάτη λαθώνονται οι φυγάδες, οι άναντροι.

«Άχ, τί ντροπή! Τι λογάριάζε να καταφέρη — και πώς γυρνούσε! Σύρθηκε ως το κατώφλι του σπιτιού τους, βρόντηξε με το τουφέκι να τ' ανοίξουν — βιάζόταν, γιατί έννοιωσε πώς του λιγότεσε το φως — κι' όταν ή κυρούλα του βγήκε να τον πάρη μέσα, τής έπε μοναχά;

— Λαδώθηκα.

— Τρομάρα μου, γιόκα μου! και που;

Που; πώς να το πή το «που», αφού εκεί λαθώνονται μονάχα οι άναντροι κι' οι φυγάδες;

Σπαραχτική, φωνή έδρανε ή γερώντισσα (μάννα δεν είχε ο Κίτσο;) κι' έτρεξε, όπως ήταν, στο γιατρό.

Το φυλαχτό του τάχα να τον έσωσε; Το βόλι τον είχε ξώφαρσα χτυπήσει, δεν είχε τίποτα περάσει μέσα του, το κορμί του δεν είχε πάθει: μόνο το αίμα! άχ το αίμα που τούφουγε, με όρμη και κείνο, καθώς όλα του Κίτσο ήταν δρμητικά. Μά με το νεράκι το βρισκόμενο — άκώμα δεν είχε μολευτή — ο γιατρός ο Καλαμένιος τούπλυσε την πληγή, τούδωσε το μέρος σφιχτά μ' επίδεσμο, αφού το σκέπασε με δροσερά, φρέσκα καπνόφυλλα.

— Κίντνος δεν είναι, έπε. Χαρά στο παιδί! Μά πρέπει να μείνη χάμω πέντ' έξη μέρες, να θρέψη ή πληγή, κι' ύστερα να σηκωθή...

Και τώρα, τί όργή! Άφου δυό μέρες ήθελε μονάχα άκόμα ως να πατήση χάμω, βάρυνε, θαρρείς, άπόψε, ξαφνικά και σά να τούρθε κάψα. Για πρώτη φορά τούτο. Κάψα, θε μου, και να μην έχης μια σταλιά νερό για να πιής!

Κι' ή γιαγιά έξακολουθεί το παραμύθι να ζαλιστή το παιδί, ν' αποκαμηθή, ν' απολησμονήση. Ν' απολησμονήση το νερό, όπως άπολησμονούσε το βούζι της μάννας τα όρφανά. Άλησμονείται ναί, κάποτε, το γάλα: μα το νεράκι, όχι.

«Πετιέται λοιπόν άπάνω» το παλληκάρι, να ζωστή το σπαθί, να τρέξη ως την πηγή του νερού, να βρή το δράκο — κι' εκεί πιά να λογαριαστούν οι δυό τους... Μά ξαφνικά, άλλη στόχασση τούρθε στο νου. «Άν του παρουσιαστώ λέει, το δράκου, όπως είμαι, σίγουρα πώς θά με φοβηθή και θά κρυφθή. Είχες καιμιά κόρη, γριά;» τής λέει. «Είχα, λέει ή γριά, μα την επάντρεψα με γυρολόγους και μου την πήρε ή ξενιτιά». «Ρούχα της πουθενά να μη σου βρίσκονται; Τίποτα φοδotes, λέει, και μπόλιες και μαντιλοδέματα του κεφαλιού;» Πικροχαμογέλασε ή γριά. «Χωρατεύεις, παιδάκι μου; του λέει. Να μασκαρευτής θέλεις;» «Έκείνο που σου λέω, γριά, και κάμε γρήγορα!» και βρόντησε το πόδι κατά γής. «Έχω, να σέ χαρώ, τη δικιά μου τη φορεσιά, τα νυφικά μου. Μες στην κασόελα είναι, και που κάθεται. Μά δεν μπορεί να νοιώσω, το τί τα θέλεις;» Φωτίστηκε ή όψη του παλ-

ληκριού. «Έχεις και τ' υιορτάνια, τα φλωριά που σου πέρασαν στο λαιμό; Και το γαϊτάνι, που έβανες στο κούτελο;» «Όλα, γιόκα μου, όλα, γιόκα μου». Άνοίγει την κασόελα, που μοσκαβολούσε λεβάντκ και μοσκαόπουνο, και βγάνει ή γριά τα νυφιάτικα. Τα τινάζει, τα βλέπει από δω, τα βλέπει από κε... Άκοός, Κίτσο; ή κοιμάσαι;

— Άκούω, γιαγιά!

— Κι' απ' τα φορεί, παιδί μου, το παλληκάρι κι' έγινε άγνωριστο. Του ήρθαν μια χαρά. Άμούστακο, ξανθό, κάτασπρο στο πρόσωπο καθώς ήταν, έμοιαζε, άληθινά, σαν κορίτσι, κι' όχι σαν άντρας που ήταν. Βάνει και τα πασούμια της γριάς, κι' εκείνα ίσα-ίσα του έρχονταν στο πόδι! Κι' άφου τυλίγεται καλά με τη μπόλια απ' το κεφάλι, κρύβει το σπαθί, κάτω απ' τα νυφιάτικα, τα μεταξωτά, και κινάει να φύγη. «Σχωράτε με, γριά, λέει, και θ' ός χωρέ' σας!» Κι' ως που να καλοκαταλάβει ή γριά τί τρέχει, βροντάει πίσω του την πόρτα και γίνεται καπνός... Άκοός, Κίτσο;

— Άκούω, γιαγιά!

— Κινάει λοιπόν και πάει κατά την πηγή. Τ' αλάκι-αλάκι επήρε, για να τονέ βγάλη ως την πηγή. Ξερό τ' αλάκι, πεσμένα μέσα χαλίκια, φύλλα απ' τα δέντρα και ξεράδια απ' τον κάμπο. Ήταν και τότες καιρός σαν καληώρα, βαρυχειμωνιά, σκοτάδι! Μά για καλή τύχη του παλληκاريو, φυσάει ή βορριάς δυνατώτερα, ξεσκίζοντας τα σύννεφα, φαίνεται το φεγγάρι. Στο τελευταίο το στρίψιμο του δρόμου, να και το θεριό! Μαζί ειδεν ο ένας τον άλλο... Το βασιλόπουλο, μα την άλήθεια, τρώμαζε για μια στιγμή. Ο δράκος ήταν, παιδί μου, μεγάλος σαν τούτο δά το σπίτι και τα μάτια του κόκκινα κόκκινα σαν άθράκια. Είθε το πλάσμα που έρχόταν, και μούγκρισε απ' τη χαρά του... «Καλό δείπνο μεδύρεται» λέει, κοιτώντας το τρυφερό, το λυγρό κορμί. Συμμαζεύεται σφιχτά-σφιχτά κι' άξαφνικά, ξεδιπλώνεται, δέκα όργιές, και χυμάει άπάνω στο βασιλόπουλο.

— Κι' ύστερα;

— Άκόμα δεν κοιμάσαι, Κίτσο;

— Διψάω, βάρω, έσκασα απ' τη δίψα.

— Που λές, δε χάνει καιρό το βασιλόπουλο, άνοίγει τα δυό του πόδια δσοάφηναν τα φουστάνια, και σαν την αστραπή πηδάει και βρίσκει

τα καθάλλα στο δράκου το λαιμό. Άντι να μπή μέσα στο λαιμό του δράκου, βρέθηκε πάνω του, σαν άλλο φίδι και κείνος, τυλιγμένος γύρω στο φίδι. Μπήζει ο δράκος το μούγκρητό, τινάζει το λαιμό του, σπαράζει, να τον πετάξη από πάνω του τίποτα. Έσφιγγε με τα πόδια, έσφιγγε και με τ' άριστερό το χέρι. Και με το δεξί βγάνει το σπαθί, σαν που τ' όχε γυμνό κάτω απ' τα ρούχα, τ' ό γυναικεία, κι' άρχίζει το δράκο στις σπαθιές. Με

την πρώτη, με τη δεύτερη, πράσινο αίμα πήδησε άνάμεσα απ' τα λείπια του. Μούγκρισε το θεριό, αναδέυτηκε, στριφογύρισε, μα το παλληκάρι χτυπά και τρίτη και τέταρτη — ως τις έφτά' γιατί οι δράκοι έχουν έφτά ψυχές. Και κάθε φορά που χτυπούσε, τινάζόταν άψηλά, κι' άλλη μια βρόση αίμα. Μά στις έφτά φορές, κι' άλλη μια βρόση άπολόθηκε, από κάτω απ' το θεριό... Δευτερώθηκε το νερό! Κίνησε κατά κάτω και γλουγλουκίζε, παιδί μου, κι' έγέμιζε τις άμπολές, δροσερό, κρούσταλλο νερό, μ' άφρό σαν καταρράχτης, και πήγαινε τον κατήφορο, να πιούν οι χωραίτες, να πιούν τα ζωντανά, να ποτιστούν τα φυτόρα! — Στη χώρα, από πολλήν ώρα είχαν άκούσει το πάλαμο, κι' είχαν σηκωθεί στο πόδι. Μά δεν τολμούσαν να ζυγώσουν, κι' ο ένας ρωτούσε τον άλλο, σαν τί να τρέχη. Μόνο ένα παιδί, σαν και σένα, ξεθαρρεύτηκε κι' άνέθηκε ως την πηγή. Βλέπει: τί να ιδή, τρίβει τα μάτια του! Δεν το πίστευε το θάμμα. Ο δράκος όφιος κατά γής, και δίπλα του ένα κορίτσι, σαν το κρού νερό, να ξεπλένη το σπαθί της το ματωμένο! Κατεβαίνει το παιδί τρεχάτο στο παλάτι, κι' έφώναζε: «Ένα κορίτσι σκότωσε το δράκο κι' έλυσε το νερό! Ένα κορίτσι σκότωσε το δράκο!...»

### ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΗΛΙΑΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



### ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ

Έχω φάτσα όλο φωτιά Τη θαυμάζει ή γειτονιά Μ' ένα μάτι άστραποβόλο Που νικάει τον κόσμο όλο...

Κι' όπως είμαι έτσι όμορφούλης Στρουμπουλός, γλυκός, μικρούλης Έχω μια έγνοια δυνατή Λές, θά γίνω κάτι...;

Και ρωτώ τη μαμά μου Που την έχω έδω σιμά μου:

— Λές να γίνω διπλωμάτης Νάβρη ή χώρα τον μελά της; Ή για να γενεί και ντόρος Θέλεις ναμει δικηγόρος;...

Είν' τα μάτια μου όλο φως Λές να γίνω στρατηγός;... Θά σου όρεσε ντοτόρος Συγγραφέας, για ντόρος;...

Τί να γίνω, τί να γίνω Δέν το ξέρω πιά κι' εγώ Μή το πρόβλημα το λύνω Σάν με όης... Πρωθυπουργό.

Άλλά στάσου νιώθω τώρα Νά με πιάνη κατιές — Όχι, καμιά Χριστέ μου, όρα Μπός και γίνω... ποιητής;...

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

# ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Βέβαια, Βαρνάβα, έτσι θα γίνει. Αλλά μην ανησυχής. Θα ξαναγυρίσουμε. Γιατί κάνοντας βουτιά στο κενόν, όπως λές, δεν υπάρχει φόβος να πέσουμε. Το μόνο που κινδυνεύουμε είναι να πάθουμε ασφυξία και για ν' αποφύγουμε αυτό το άπεικατο θα φορέσουμε με τη βοήθειά σου τα χαριτωμένα αυτά κοστούμια που βλέπεις.

Με τα λόγια αυτά ο Έρρικος είχε κλόσας ανοίξει την βαριά πόρτα που έδειξε ένα βαθύ έρμαρι, που στο βάθος του διακρινόταν μία άλλη πόρτα, το ίδιο μεγάλη και βαριά όπως η πρώτη. Στο έρμαρι ήταν κρεμασμένα τρία σκάφανδρα.

Ο Έρρικος πήρε τα δύο. Τα ένα το έδωσε στον Ανδρέα και το άλλο το κράτησε αυτός, κάνοντας νόημα στον Βαρνάβα να έρθη να τους βοηθήση να τα βάλουν. Η διαδικασία αυτή κράτησε πολλήν ώρα και ήταν αρκετά δύσκολη. Τα σκάφανδρα ήταν καμωμένα από ένα υλικό πολύ ανθεκτικό και μαλακό συγχρόως και οι δύο νέοι με δυσκολία τα κατάφεραν να τα βάλουν.

— Καλέ αυτά είναι θεόστενα, έλεγε και ξανάλεγε ο Βαρνάβας. Αυτά είναι καμωμένα για ανθρώπους, τους μισούς από σάς. Αδύνατο να χωρέσετε εδώ μέσα. Και αν χωρέσετε δεν θα σάς είναι δυνατό να κουνήσετε ούτε το δάχτυλό σας.

Πραγματικά και ο Έρρικος και ο Ανδρέας αισθάνονταν πολύ μεγάλη δυσκολία στις κινήσεις τους μέσα σ' αυτές τις λαστιχένιες φόρμες που βρίσκονταν τώρα σκλαδιωμένοι. Έμοιαζαν σαν δυο αυτόματα κακοκουρδισμένα. Οσπίτος ο Έρρικος ζήτησε από τον Βαρνάβα να τους βιδώτη έπάνω στο κεφάλι τους τις σιδερένιες κάσκες που ήταν έφωδιασμένες με τηλεφωνικά μηχανήματα και συνδέονταν με τις μοπιτίλλιες όπου βρισκόταν αποθηκευμένο το όξυγόνο και που τις είχαν φορτωμένες στη ράχη τους.

Υστερα στερήσαν στη μέση τους ένα παλαμάρι που ή άλλη άκρη του ήταν τυλιγμένη σ' ένα κοχλία, στερειωμένον κι' αυτόν μέσα στο ντουλάπι που αναφέραμε πάρα πάνω.

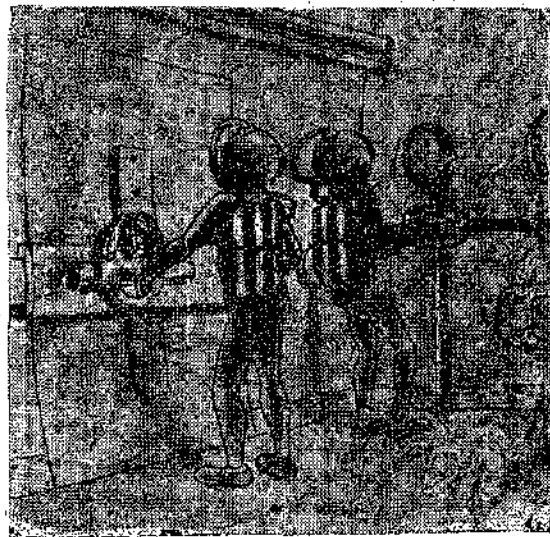
Κάτω από την κάσκα που φορούσαν δεν μπορούσαν πιά να συνηγορή-

θούν με τον Βαρνάβα. Ο Έρρικος του έκανε νόημα να πάρη το άκουστικό του τηλεφώνου.

— Έμπρός, Βαρνάβα, με άκους; — Μάλιστα, κύριε... Τι άσταιο που είναι να μιλούμε με το τηλεφώνον τη στιγμή που βλέπουμε.

— Άκουσε, Βαρνάβα: είδες πως έκλεισα αυτή την πόρτα; Αποτραβήξου τώρα, μπές μέσα στην καμπίνα γιατί θα την κλείσω και δεν θα την ξανανοίξης παρά μονάχα όταν θα σου δώσω τη διαταγή με το τηλεφώνον.

Με τα λόγια αυτά, ο Έρρικος σή-



Έμοιαζαν κι' οι δύο τους σαν δυο κακοκουρδισμένα αυτόματα. (Σελ. 158, στ. β').

κωσε με δυσκολία το χέρι του και πάτησε ένα ηλεκτρικό κουμπί. Άκούστηκε εώς ο κρότος μιας δυναμής που έμπαινε με κίνηση και η πρώτη πόρτα έκλεισε έρμητικά. Την ίδια στιγμή σχεδόν οι άμπάρες που έκλειναν την δεύτερη πόρτα παραμέρισαν και η πόρτα μισόνοιξε. Από το άνοιγμα που έγινε βγήκε σφυρίζοντας ο άερας και χάθηκε στο κενόν. Η βελόνα του μανομέτρου όπου είχε έπάνω της καρφωμένα τα μάτια του ο Έρρικος έδειξε εδύος μηδέν. Το θερμόμετρο πάλι έπεσε στο -273ο.

Παγωμένοι ως το κόκκαλο ο Ανδρέας και ο Έρρικος έβγαλαν εδύος σε κίνηση το ηλεκτρικό μοτέράκι που με τα ηλεκτρικά σύρματα που διακλαδίζονταν ως την άκρη των δακτύλων σκόρπιζε σ' έλο τους το σώμα μια εοχάριστη θαλπωρή.

Την ίδια στιγμή τους φάνηκε πως απαλλάχθηκαν από το σκάφανδρο τους. Ούτε το έννοιωθαν πιά καθόλου και οι κινήσεις τους είχαν γίνει τόσο άνετες, ώσαν να κυκλοφορούσαν γυμνοί.

Η πόρτα έχασκε τώρα μπροστά τους άνοικτη προς το κενό. Βλέποντας έτσι αντίκρυ τους την άβυσσο, οι δύο φίλοι έκαναν άθελά τους μία κίνηση προς τα πίσω. Ήξεραν πως θα στέκονταν μετώροι, έλαφροι σαν τα πούπουλα, μα χωρίς να το θέλουν έννοιωθαν κάποιο τρόπο.

— Έλα, έμπρός, είπε ο Ανδρέας. Και μονομιάς έπήραν και οι δύο τους μία βουτιά. Το σχοινί που τους κρατούσε ξετυλίχτηκε δλόκληρο και βρόθησαν σε μία στιγμή σ' άπόσταση χιλίων διακοσίων μέτρων από την βολίδα. Αυτό ήταν το μάκρος των σχοινιών. Υστερα όμως με την ίδια έρμη ξαναγύρισαν πίσω κοντά στην βολίδα, ώσαν τα τοπάκια εκείνα που είναι δεμένα μ' ένα λάστιχο. Με μερικές όμως έλαφρές κινήσεις μίπρεσαν να βροθν την ίσσορροπία τους και να σταθούν μετέωροι στο κενόν.

Η έπιφάνεια της Σελήνης παρουσιαζόταν τώρα μπρος στα θαμπωμένα μάτια τους, με θαυμαστή διαύγεια. Ξαχώριζαν ελοκάθαρα τις βαθύτατες χαράδρες της, τους κρατήρες της, το σκασμένο και τσουρουφλισμένο έδαφος της.

Για να ποίμε την αλήθεια, το ίδιο σχεδόν θα την έβλεπαν και από μέσα από την βολίδα, αλλά με κανένα τρόπο ο Έρρικος δεν θα έννοοοσε να στερηθη την έκδρομούλα αυτή στο κενόν. Και πραγματικά ήταν θεστικόν το αισθημα αυτό που έννοιωθαν, το να μπορούν να κουνιούνται ελεύθερα μέσα στο διάστημα, το να πετούν καλύτερα από πουλι (γιατί το πουλί δεν μπορεί να σταθη στον άέρα αν δεν κουνήση τα φτερά του) το να πηγαινοέρχονται χωρίς κανένα έμπόδιο μπροστά τους, μέσα στον κόσμο των άστρων.

Δεξιά τους έβλεπαν τη γη σ' έλητης τη μεγαλοπρέπεια, περιτριγυρισμένη από τον φωτιστέφανο που της σχημάτιζε η άτιμόσφαιρά της.

Άριστερά τους η Σελήνη, μία σφαίρα πελώρια, που το έκτυφλωτικό λευκό της φώς έρχόταν σε άπόλυτη αντίθεση με την άπαλή ανταύγεια που σκόρπιζε γύρω του ο πλανήτης μας.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΠ' ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΟΗ

## ΚΑΟΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΑΠΟΚΡΗ

Μόλις είχαν τελειώσει οι άποκρηές. Ο Ντίνο, που δεν χάρηκε ο δούτοχος καμμία, μελετούσε για έξετάσεις, ξώφλησε τέλος πάντων σήμερα το μάθημα που χρωστούσε. Επί τέλους αναπνέουμε έλοι. Χωρίς εκείνον ή παρέα δεν μπορούσε να κουνηθη. Γιατί ο Ντίνο, παρακαλώ, είναι δευτεροετής. Κάτι ξέρε; από Αθήνα. Έμεις οι άλλοι, ή άδελφή του Έλένη, ή Κατίνα, ο Στέλιος κι' έγω, πρωτοετήρια ξέγνοιαστα κι' άνίδεια. Πέσαμε μέσ' την Αθήνα σαν ένα κοπάδι εδύμα πουλιά σε ξένον τόπο. Δεν μας ήξερε κανείς κι' έμεις δεν γνωρίζαμε κανένα. Ο Ντίνο λοιπόν έγεινε φυσικά ο άρχηγός μας.

Έπρεπε σήμερα να γιορτάσουμε την έπιτυχία του. Κι' επειδή σε λίγο θα βγαίνο ή παυέληνος, αποφασίσαμε να πάμε ν' απολαύσουμε την Ακρόπολη με φεγγάρι.

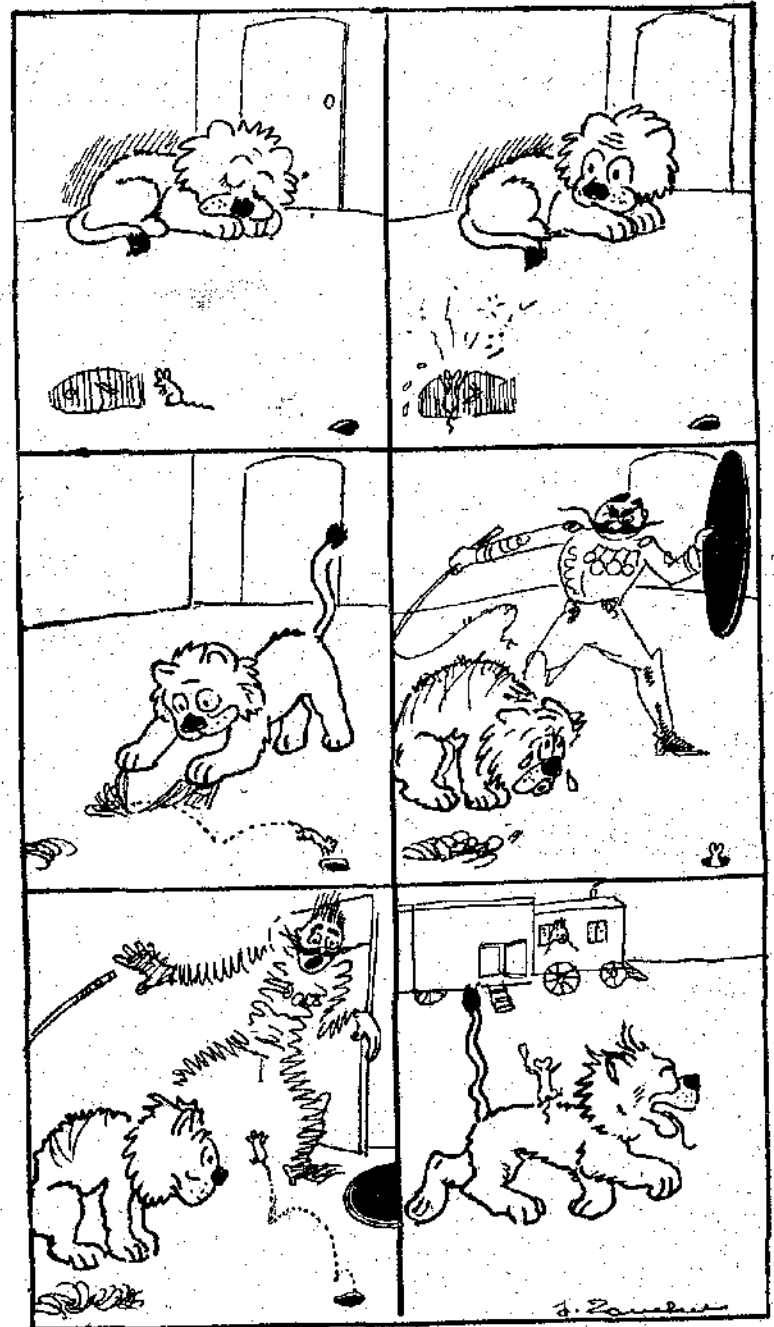
Το κοπάδι ξεκίνησε. Ένας, δύο, ... πέντε. Γεμίζαμε το πεζοδρόμιο. Όλοι στο μπότι συναγωνιζόμαστε τον Ναπολέοντα, έξόν από το Ντίνο πούβινα λελέκι. Κι' έτσι όπως ήταν με τη μακρυά του μπαστούνι, θάλλεγες, πως κάποιος λυκειάρχης έβγαλε τους μαθητές του περίπατο. Η γλωσσίστα μας έκοβε κι' έγραφε. Μα τί είχαμε λοιπόν να ποίμε; Κι' έγω δεν μπορώ τώρα να καταλάβω. Θυμούμαι μονάχα πως είχαμε πολύ κέφι. Όλα μας φαίνονταν ώραία εκείνη την πρώτη χρονιά. Η άλλαγή της ζωής, ο καινούργιος κόσμος, ή διαφορετική φύση, το κάθε τι μας πλημμύριζε ένθουσιασμό, που άφορμή γύρευε να ξεσπάση. Γελούσαμε με το παραμικρό. Απορούσαμε κι' έμεις. «Νά τόχει ο τόπος; Το βέβαιον είναι πως έγινε χάχας» έλεγε ο ένας. «Ίσως να φταίνο τα πεικά. Είδες τί χαρωπό χρώμα έχουν;» «Τό άτυκό τοπείο διαρκώς χαμογέλαει», συμπλήρωνε άλλος. «Μά ή έπίδραση του περιβάλλοντος, ξέρετε κτλ.» έπεχειρησα να εξηγήσω. Γόρευα ν' αποδείξω, πως είχα κίωλας έμβαθύνει στην έπιστήμη μου.

Σε λίγο πάφαμε κάπως τα χαχανητά. Είχαμε φτάσει κοντά στα Ρωμαϊκά τείχη. Το θέαμα άρχισε να γίνεται ρομαντικό. Το στρίψαμε λοιπόν στην παίηση. Η Έλένη βρήκε, λέει, τους στίχους για την περιστάση: «Φεγγαράκι μου λαμπρό...» «Όχι, όχι σκλαμαράς. Υστερα μάς τις λές. Τιμουδιά τώρα». Κι' αλήθεια ήταν τόσο έμορφα έλα γύρω. Από τα προπόλαια φάνταζε ή πόλη

βυθισμένη σε χρυσόνειρο. Ο Παρθενώνας, άσημένιος, έπιβλητικός, έμοιαζε σαν νός κάποιος υπερκόσμιας λατρείας. Μα τα λόγια δύσκολα μπορούν να εκφράσουν, ετι αισθάνεται κανείς τέτοιες στιγμές. Ξάφνου όμως ψυχρολουσία. «Είκοσι δραχμές εισόδα, κύριοι!» «Τι έκανε λέε; τώρα πέτυχε». Το κάκου επικαλεστήκαμε την άκαδημαϊκή μας ιδιό-

τητα. Εκείνη την ώρα δεν άξιζε πέντε δεκάρες. Πρόχειρη λοιπόν σύσκεψη κι' άπόφαση. Νά δώσουμε τώρα ένα εκατοστάρι; να μπόιμε; Μα με εκατό δραχμές θα μπορούσαμε ν' αγοράσουμε τουτό, να πάμε εκείνο, να πάμε εκεί... Τέλος πάντων άνακαλύψαμε, πως μ' αυτό το ποσόν μπορούσαμε ν' αγοράσουμε τον κόσμο έλο. Γι' αυτό και προτιμήσαμε ν' ά-

### Η ΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΝ ΕΧΕΙ



Στην λαογραφία αυτή παίζουν: το καλό Λιοντάρι, το Ποντίκι που θυμάται την εβραγεία, κι' ο Θεριοδασαστής που δεν φοβάται το λιοντάρι, αλλά τρέμει... τα ποντίκια.



νεβούμε στο βράχο του 'Αρείου Πάγου, όπου στήσαμε συζήτηση βραδύνη. Πάει στο καλό σήμερα ή ποιησι, ή ρωμάντσ, ή έκφραση. Αρχίσουμε πάλι τ' άστειχ. Και δόστου γέλια. Κι' όταν πιά ο Στέλιος σέ μιιά άρχαϊκή διάλεκτο ιδιικής του κατασκευής τέλειωσε τό έλεγείον του προς τή Σελήγη, αποφασίσουμε νά φύγουμα. Τό φεγγάρι τώρα ήτανε σίς δόξες του. Άληθινή άποθέωση φωτός. Μπρός στην είσοδο ή μικρή άσφαλ-

τόστρωτη πλατεία λαμποκοπούσε σαν καθρέφτης. Κι' έτσι όπως τήν είδαμε χρυσή, γαλάζια, στρογγυλή, δώσαμε ένα γύρο τή χέρια κι' άρχίσουμε: «Γύρω γύρω έλοι...». 'Ο Ντίνοσ σαν πιά σοβαρός μάς σταμάτησε. «Κι' ή άνοησία, παιδιά μου, πρέπει νά έχη τή δρια της». «Καλά, κύριε λυκειάρχα, μη θυμώνεις». 'Οτόσο ξεκινήσαμε. Η Κατίνα άλλαξε τό σκούφο της μέ τή ρεπούμπλικα του Στέλιου δπ.υ. κώλησε κι' ένα κλωνάκι

πεύκο. Άρπαξε τή μαστούνα του Ντίνου και παρίστανε τόν ίππάτη φόν 'Αττικά. Κέφι τρικουέριτο μιιά φορά. Κι' έτσι περνώντας από ένα σοκκάκι τής Πλάκας άκούσαμε κάποιον περαστικό νά λέη στό σύντροφό του μέ πεποίθηση: «Σίγουρα, παλαισημερολογίτες θάναϊ». Κι' άλήθεια πώς νά εξηγήση κανείς τήν καθυστερημένη τούτη άποκρηάτικη εδθυμία.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

### ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

#### ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τότο τό λουλουδι και βέβαια δέν θ' αποφασίσατε ποτέ σας νά τό καλλιεργήσετε, γιατί αν τό φυτέψετε σήμερα, θά τό ιδήτε ν' άνθίξη ύστερα από τριακόσια μόλις χρόνια και τόσο μακρόβιοι δέν υπάρχουν έλπίς νά γίνετε, κι' αν άκόμη φθάνατε τή χρόνια του Μωθουάλα. Τό λουλουδι αυτό βρίσκεται στην Κίνα, αλλά σέ τρία αντίτυπα δλα δλα—φαντασθήτε πόσο σπάνιο είναι—και ονομάζεται λουλουδι του άτμοθ. Τό ένα λοιπόν από τή σπάνια αυτά αντίτυπα βρίσκεται στην κατοχή τής δεσποινίδος Σι-Κάο, κόρης του διευθυντή μιιάς μεγάλης Κινέζικης έφημερίδος, και τώρα τελευταία άνθισε. Η δεσποινίς Σι-Κάο περιποιόταν τόσο πολύ τό πολύτιμο «άνθος του άτμοθ», πού τό είχαν στην οικογένειά τους από πολλά χρόνια και τό θεωρούσαν σαν οικογενειακό κειμήλιο, ώστε αντέ ν' άνθισε μέσα σέ τρακόσια χρόνια, άνθισε μόνοι σέ εκατόν τρία.

Φαντασθήτε τή χαρά τής νεαρής Κινεζούλας πού έπήρε μιιά τόσο σπάνια άνταμοιδή για τούς κόπους τής!

#### Η ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑ

Στό Ζωολογικό κήπο των Βενσέν στη Γαλλία ζή μιιά χαριτωμένη έλεφαντίνα πού τώρα τελευταία τή έκαμε θάλασσα. Έπειδή ήταν λίγο συναχωμένη τής έδωσαν νά πιή κρασί ζεστό μέ ζάχαρη. Και τής άρεσε τόσο πολύ, μά τόσο πολύ, ώστε πήγε και ήπιε κρυφά και έλο τό άλλο ζαχαρωμένο κρασί πού είχαν δώσει και στούς άλλους έλέφαντες του κήπου για προληπτικό του συναχιοθ. Ένοησείτα πώς ύστερα απ' αυτό ή δεσποινίς έλεφαντίνα έμέθυσε και δέν μπορούσε νά σταθή στα πόδια της. Έτριλιζέ, παραπατούσε και έκανε άκριβώς όπως κάνει ένας μεθύσιμένος άνθρωπος. Δέν υπάρχει άμφιβολία πώς οι φύλακες του κήπου θά

τήν παρουσίασαν σ' άλλα ζώα σαν παράδειγμα έναντίον τής μέθης, όπως οι άρχαίοι Σπαρτιάτες παρουσίαζαν στα παιδιά τους τούς μεθυσιμένους ειλωτες.

#### ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟ ΚΡΥΦΤΟΥΛΙ

Τό νησι αυτό λέγεται Ζαρντιν και βρίσκεται—όποτε θέλει, δηλαδή νά φανερωθή—στον Βίρηνικό. Για πρώτη φορά ανακαλύφθηκε από ένα σύντροφο του διάσημου Πορτογάλου θαλασσοπόρου Μπαγγελλάνου, αυτού πού ανέκλυψε και τόν όρνυνομο πορθμό. 'Ο σύντροφος αυτός του θαλασσοπόρου πού ονομαζόταν Φκουβέδρα, έλδε τό νησάκι, τό σημείωσε, αλλά έγινε γελοίος στούς μεταγενεστέρους του γιατί κανείς άλλος ύστερα απ' αυτόν δέν τό ξαναείδε σ' εκείνο τό μέρος.

Τό 1788 όμως ένας Άγγλος ναυτικός είδε τό νησι, τό σημείωσε και τό έκανε γνωστό στό ναυαρχείο πού έστειλε άμέσως μιιά άποστολή για νά καταλάβη τό Ζαρντιν έπ' όνόματι τής Αύτου Βρετανικής Μεγαλειότητος. Μά ή άποστολή δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψη τό νησι μέ κανένα τρόπο και ό Άγγλος ναυτικός—Μάρσαλλ τόν έλεγαν—βρήκε ό καίμενος τόν μπελά του. Έξω φρενών για τή κατηγορητήρια πού άκουγε ξεκίνησε νά πάη νά βρή μόνος του τό νησι πού οι άτζαμηδες οι άλλοι δέν κατάφεραν νά ιδούν, μά ούτε κι' αυτός ό ίδιος δέν τό ξαναβρήκε πιά.

Από τότε κάμποσες φορές τό νησι αυτό παίζει τό κρυφτούλι και πότε χάνεται, πότε φανεώνεται. Τό ίδιο γίνεται μέ πολλά ήφαιστειογενή νησιά, κι' άκόμη έμεις έδώ στη Σαντορίνη έχουμε μερικά νησάκια τόν Γεώργιο και τήν Θηρασία πού φανερώθηκαν για μερικούς μήνες τό 1868 και ύστερα βούλιαξαν πάλι στη θάλασσα.

#### ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

Φαντασθήτε τί έγκληματική φύση θά είχε αυτός ό σπουργίτης! Και όμως ό κακομοίρης ήταν δόλοτελα άθώος. Είδη ένα μικρό χάρτινο κώλυδρο μέ φιλά χορταράκια μέσα ριγμένο στό δρόμο και τό περιμάζεψε για νά κάνη πιά μαλακό τό κρεββατάκι των παιδιών του μέσα στη φωλιτσα του πού τήν είχε χτισμένη στην Μητρόπολη του Σίδνεϊ στην Αυστραλία.

Τό άθώο όμως χαρτάκι ήταν ένα αναμμένο τσιγάρο και έθαλε φωτιά στη φωλιά κι' απ' τή φωλιά έπιασε φωτιά ή σκεπή και ύστερα όλόκληρη ή Μητρόπολη.

Ευτυχώς έτρεξαν οι πυροσβέστες και πρόλαβαν νά σβύσουν τήν πυρκαϊά πριν κάνη μεγάλες ζημιές.

Έλπίζουμε πώς τό σπουργιτάκι δέν κάηκε, μά πώς τό πάθημά του θά του έγινε μάθημα και άλλη φορά δέν θά μαζεύη πιά τή άποτσιγαρα από τό δρόμο.

#### ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΜΕΛΕΙΣ

Τό βραβείο αυτό τό ώρισε ένας γέρος και παράξενος Έγγλέζος πού πέθανε τώρα τελευταία, στη διαθήκη του. Έπειδή ό ίδιος διαν ήταν μαθητής ήταν πάντα ό χειρότερος στην τάξη του, τώρα πού πέθανε κληροδότησε στην πόλη όπου είχε γεννηθή, ένα μεγάλο ποσόν μέ τέν όρο από τή εισοδήματα του ποσού αυτού νά βραβεύεται κάθε χρόνο ό χειρότερος μαθητής τής πόλεως!

Αυτό μπορεί κανείς νά πη πώς είναι μιιά παρηγοριά για τούς μαθητές πού χάνουν τό χρόνο τους, αλλά έλπίζω πώς οι μικροί Άγγλοι θά φιλοτιμηθούν νά μήν τό πάρη κανένας τους τό βραβείο.

Ο ΑΝΘΙΑΣ



### ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

#### ΔΕΙΛΑΙΝΑ ΚΑΛΕΣΜΑΤΑ

Παιδι, πού ή άγνοια άστροβολά στό έκστατικό σου βλέμμα, Έλα μαζί νά κάτσουμε στό παραθύρι τ' άνοιχτό. Άντίκρυ, νά ή κατηφοριά πού πάει κατά τό ρέμα και δίπλα, νά ό άνήφορος πού πάει στό λόφο αυτό.

Στη ρεματιά τήν πράσινη πούχει μ' άνθούς γεμίσει Τώρα τό καλοκαίρι, Άν θέλεις πάμε, μά προτού νά μάς προφτάση ή δόση, Πιασμένοι χέρι-χέρι.

Γύρω απ' του βάλτου τίς όχτιές τρέμον καλάμια πλήθια Κι' ή κάθε όίξα ή άπληστη δροσιά απ' τό βοθροο κίνει. Θά τή νομίσης τή νερά καθαρία και ή άλήθεια Θά σου ταράξη τής μικρής καρδιάς σου τή γαλήνη.

Άν δέν τό θές τής ρεματιάς τό εύκολο μονοπάτι Στό λόφο ός άνεβούμε, Κι' από κει πάνω θριαμβευτές, όσο πού πάει τό μάτι, Τήν πολιτεία φατούλοστη θά δούμε.

Άν πόλι και νά φύγουμε δέν έχεις πεθυμά, Θά μείνωμε δώ κάτω... Νά κι' ό κισός πού έφαιδρουν στό παραθύρι τήν όρμιά Μή τ' άγκαλιόματα τό του.

Πιο πέρα, νά κι' οι μυγδαλιές μέ τόν καρπό μεστό Και δίπλα ή βαθυπράσινη πυκνοσειρά των βάτων Σκύψε για τή θανατώσαμε στό στεργνοφώς τό λιγοστό μιιά συμφωνία χρωμάτων.

Κι' όταν σέ λίγο θά σφιχτής άπάνω μου μέ τρόμο, Κι' ή νύχτα θά σιωώνη, Θά τή γροικής σά μουσική τή γέλια από τό δρόμο Κι' απ' τ' άντικρύ μπαλκόνι.

Περγκηπίσσα [Α]

#### ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΛΙΑΤΙΚΟ

Μέσα σέ όσα θ' άκούστε και θά διαβάσατε αυτή τή μέρα πού τό ημερολόγιο σημειώνει «φιλαλήθους μάρτυρος» και πού ίσως γι' αυτό ό κόσμος συναγωνίζεται ποιός θά πη πιο πολλά ψέματα και θά παίζη περισσότερες φάρσες στούς ξεχασμένους, άκούστε και τή δική μας περσινή Πρωταπριαλιά. Άφηρημένη όπως είναι από φυσικό

μου στις ήμερομηνίες και ξεχνώντας νά βγάλω τό φύλλο του ήμερολογίου, πήγα στό σχολείο. Πάντα πριν από τήν προσευχή κι' όταν άκόμη δέν έχουμε πρσινή Γυμναστική (πρωινός καφές, στη γλώσσα του σχολείου μας). Πηγαίνω στό ύπόστεγο και κάνω μερικές άσκήσεις. Έκείνο τό πρωί, μόλις κατέβηκα, ένα φύλλο χαρτί στόν πίνακα του τύπου μέ τράβηξε. Πλησιάζω και τί νά δω! Ένας δόλοκληρος κατάλογος από... άσους σά άθλητικά μέ τίς έξαιρετικές επιδόσεις των στο πλάι!.. Πρωτό άνάμεσα σ' άλλα φηγουράριζε τ' όνομά μου επιβλητικό και δασύ όπως τό προφέρει ή καθηγήτρια των οίκουρικών διαν έχει κέφι και θέλει νά με νευρώσει, μέ κοίταζε ειρωνικά από τό ύψος του και τήν καλλιτεχνική του ειδικότητα, καμαρωμένο πλάι στη φράση: «Έξαιρετικήν επιδοσιν εις τήν Ρυθμικήν Γυμναστικήν!»

—Έ, ψιτ, μου φάναζε τ' όνομά μου, τί με κοιτάς σά χαζή; Άς είσαι σύ τό πιο άρρυθμο πλάσμα του κόσμου έγώ θά χορεύω ρυθμικά μπροστά σέ τόσο κόσμο πού θά με διαβάση! Κοίταζε και τήν παρσα μου πού μαζι' αποτελούμε ομάδα και κάνουμε επιδείξεις! Θέλεις νά μάθης και τούς ρόλους των; Διάβασε πάρα κάτω.

Μή ξεροντας τί νά κάμω συμμορφώθημα μέ τή λόγια του και νά ή Καίτη, ένα σαστό βαρέλι πού μάς έκαμε νά τήν βαφτίσουμε «μαρά», έκαμε λέει. «Τρείς συναχείς κυβιστήσεις». Καλέ αυτή πού για νά κάνη προχθές μιιά μόνο τή βαστούσαμε τόσο κι' όμως πάλι χάλασε τό ύπόστεγο πέφτοντας σαν άσκι! Τώρα όμως άποκείλει ζευγάρι μέ τό βαρέλι, τού άλλου έτους, τήν Βίτα πού χθές μέρησε τίς σκάλες του σχολείου και πού πήδησε λέει κι' αυτή άλμα εις μήκος 6,50 μέτρα. Νά κι' ό ευλόσοφος του σχολείου πού θεωρεί τ' άθλητικά και τή Γυμναστική «βαρβαρά έργα άνθρώπων κατωτέρας διανοητικής άναπτύξεως» και πού ούτε 60 πέντους δέν μπορεί νά σηκώση τό πόδι του, νά κι' αυτός άλμα εις ύψος 1,58 μ. Κι' αυτός ό άλλος πού σά δάσκαλος του παλιού καλού καιρού, γρονά πάντα μ' ένα βιβλίο και μιιά όμπρέλα, και πού δέ βγάζει τό πολτό του ούτε τό Μάν άκόμη, νά κι' αυτός διακοβολιά 45 μ. Άμ' ή Πέρσα τό μινιόν κοριτσάκι μας, πού αν τό φουήσης θά πέρη, τί έκαμε! Ά, νά έριξε τή σφαίρα 13 μέτρα μακριά.

Τήν καρσα συμπληρώνει μιιά ομάδα κοριτσά και άγόρια πού ούτε τή μπαλα δέν ξερον νά πιάσουν κι' όμως ποζάρουν για νικητές του βόλεθ μπαλ με όμάδες άλλων σχολείων!.. Έτριβα τό μάτι μου και δέν ήξερα αν δέν βλέπω ή αν τρελλάθην, γιατί πίστεια πώς δέν είναι δυνατόν νά έγιναν όλ' αυτά, διαν άπόσώ πίσω μου

τή γελαστή φωνή του καθηγητή τής Γυμναστικής.

—Σ' άρεσει; Και ένώ γύρισα ασυσισμένη, δίγοντας τό χέρι του μου λέει: —Και του χρόνου. Πρωταπριαλιά!.. Σέ σάς άρεσε; Και του χρόνου θά σάς γράψω για τή φρενιή.

Μύρον τής 'Ανδρου [Α]

#### ΑΝΟΙΞΗ

Η έξοχή άρχισε νά τραβά πιά τήν ψυχή μου δλακαίρη!.. Νοιώθω από καντό πώς και θείο, και πανέμορφο τελείται... 'Ο άέρας χλιαρός μυρωμένος μέ τήν δλόδροση μυρωδιά του γρασιδιού περνά χαιδευτικά άνάμεσα στα κλαριά κι' άφήνει άπαλά τό φιλιό του σ' άνοιχτοπράσινα νιόβγαλτα φυλλάρακια... Από τό δένδρο δειλιά-δειλιά ξερόβαλαν όδύνα μπουμπούκια, τριανταφυλλένια μηνύματα τής πανέμορφης άνοιξης πού έρχεται.

Σάν βρεθώ στην άνοιχτή άγκαλιά τής έξοχής δύο είδων αισθήματα μέ πλημμυρίζουν. Μου έρχεται νά τρέξω, νά τρέξω σαν ένα άπτιθασο άλογάκι, κι' άλλοτε πάλι στέκομαι μέ σεβασμό και θάρρος μπρός στη μεγάλη άναγέννηση... Η χαρά ξεψυώνει τήν ψυχή μου κι' άγαπώ και τό τελευταίο μυγμηκάκι. Πόσο εύτυχημένη είμαι σαν έρχεται ή άνοιξη! Όλα τή μέρα τής κι' οι όμορφές της διαπερνούν τήν ψυχή μου και τήν ποτίζουν μ' όλη τή χαρά και τή δροσιά της. Πειθώ [Β]

#### ΣΟΦΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Έχουμε ένα χρέος στόν κόσμο, νά πληθαίνουμε τή χαρά.

Ανατόλ Φράνκ

Δέν υπάρχει στιγμή χωρίς κάποιο καθήκον.

Κινέζου

Η ζωή έχει πολύ μικρή αξία αν δέν καθαγιασθή μέ τό καθήκον.

Σουίλες

Η επήγνωση των καθηκόντων μας είναι ή ώφελιμότερη μερίδα τής φιλοσοφίας.

Ούάτελυ

Κανείς δέν ήμπορεί νά διευθύνη άν δέν μάθη πρώτα νά άπακούη.

Άριστοτέλης

Η γνώσις είναι τό βουνό πού όλίγοι ήμπορούν νά νάβουν· τό καθήκον είναι ό δρόμος πού όλοι ήμπορούν νά περάσουν.

Αβίς-Μορίε

Κάνοντας εκείνο πού έξοφλε δέν άξίζομεν έπαινος γιατί αυτό είναι τό καθήκον μας. Άγιος Άθωνάσιος

Η τελευταία εύχαρίστηση τής ζωής μας είναι ή συναίσθηση ότι έκάναμε τό καθήκον μας. Χαζολίτ

Έντα Γκαμπλερ [Β]





